

ZAKON
O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) je v Republiki Sloveniji urejen z Zakonom o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415, 86/14 in 90/15; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1), nazadnje spremenjenim z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1I (Uradni list RS, št. 90/15), ki velja od 1. januarja 2016.

ZDDV-1 je usklajen z zakonodajo Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), in sicer predvsem z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1: v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2006/112/ES), ki je bila nazadnje spremenjena z Direktivo Sveta (EU) 2018/912 z dne 22. junija 2018 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z obveznostjo spoštovanja najnižje splošne stopnje.

Glavni namen sprememb ZDDV-1 je prenesti v slovenski pravni red določbe Direktive Sveta (EU) 2016/1065 z dne 27. junija 2016 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede obravnave kuponov (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2016/1065/EU) ter del določb Direktive Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2017/2455/EU), in sicer v zvezi z obveznostmi glede davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, kadar se te storitve opravljajo osebam, ki niso davčni zavezanci. Določbe obeh direktiv morajo biti prenesene v zakonodajo Republike Slovenije najpozneje do 31. decembra 2018 in se uporabljati od 1. januarja 2019.

Cilj Direktive Sveta 2016/1065/EU je poenostavitev, posodobitev in harmonizacija pravil o DDV, ki se uporabljajo za kupone. ZDDV-1 trenutno posebej ne določa pravil o obravnavi transakcij, povezanih s kuponi. Uporaba kupona pri obdavčljivi transakciji lahko vpliva na davčno osnovo, čas transakcije in v nekaterih okoliščinah celo na kraj obdavčitve. Negotovost glede pravilne DDV obravnave je lahko problematična pri čezmejnih in verižnih transakcijah pri trženju kuponov. Ker do sedaj na nivoju EU ni bilo skupnih pravil, so morale države članice uporabljati svoje rešitve, ki pa so bile neizogibno neusklajene. Posledična različna obdavčitev z vidika DDV je po državah članicah povzročala težave, kot sta dvojna obdavčitev ali neobdavčitev, hkrati pa tudi omogočala izogibanja plačilu davkom in ovirala podjetniško inovativnost. Poleg tega je zaradi večje funkcionalnosti kuponov težje razlikovati med kuponi in inovativnimi plačilnimi instrumenti. Od leta 1977, ko so bila sprejeta skupna pravila o DDV v EU, se je preoblikoval način poslovanja, pri čemer je vse pogostejša uporaba kuponov le ena od številnih sprememb.

Dopolnitev ZDDV-1 z vidika upoštevanja Direktive 2016/1065/EU rešuje osnovno vprašanje, kdaj bi morale biti obdavčene transakcije v zvezi s kuponom. V nekaterih državah članicah so najbolj pogoste vrste kuponov obdavčene ob izdaji, v drugih državah ob njihovem unovčenju. To povzroča negotovost za podjetja, zlasti za tista, ki želijo izkoristiti možnosti enotnega trga. Praktični posledici različne obdavčitve pri izdaji kupona v eni državi članici in njegovi uporabi v drugi državi članici sta,

kot že omenjeno, dvojna obdavčitev ali neobdavčitev. Nadalje Direktiva 2016/1065/EU pojasnjuje razmejitve med kuponi in plačilnimi instrumenti, prejem kuponov prek distribucijske verige (zlasti predplačniške kupone za telekomunikacijske storitve: zaradi neobstoja skupnih pravil so se oblikovali zelo različni pristopi, ki včasih vključujejo lokalne koncesijske ureditve, ki ovirajo razvoj poslovnih modelov znotraj Unije) ter opredelitev pravil za kupone za popust, ki lahko vključujejo povračilo, ki ga proizvajalec ali distributer, ki izda kupon za popust, zagotovi trgovcu na drobno, da pokrije razliko do nižje cene, ki jo plačajo potrošniki ob predložitvi kupona za popust.

Namen sprememb ZDDV-1 z vidika prenosa Direktive 2016/1065/EU je tako večja jasnost, poenostavitev, posodobitev in harmonizacija pravil o DDV, ki se uporabljajo za kupone.

ZDDV-1 določa pravila o času in kraju dobave blaga in opravljanja storitev, davčno osnovo, obveznost obračuna DDV in pravico do odbitka. Vendar navedena pravila niso dovolj jasna ali celovita, da bi zagotavljala dosledno davčno obravnavo transakcij, ki vključujejo kupone, kar ima neželene posledice za pravilno delovanje notranjega trga. Zaradi zagotavljanja zanesljive in enotne obravnave, upoštevanja načela, po katerem naj bi bil splošni davek na potrošnjo povsem sorazmeren s ceno blaga in storitev, preprečevanja nedoslednosti, izkrivljanja konkurence in dvojnega obdavčenja ali neobdavčenja je zato ta pravila potrebno dopolniti.

Cilj Direktive Sveta 2017/2455/EU je poenostavitev pravil o DDV za mala podjetja pri čezmejnih dobavah blaga in storitev na daljavo, s čimer se za ta podjetja zmanjšata administrativno breme in stroški, izboljšajo konkurenčni pogoji podjetij na trgih drugih držav članic, pospeši prodajo na daljavo in rast malih podjetij. Poenostavitve za mala podjetja bodo uveljavljene v dveh korakih. V prvem koraku se poenostavijo pravila za izvajalce telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, kadar opravljajo storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, v drugih državah članicah. Ta pravila morajo biti v državah članicah uveljavljena 1. januarja 2019. V drugem koraku bo 1. januarja 2021 uvedeno načelo obdavčitve dobav blaga končnemu potrošniku v državi članici potrošnje, določene nove obveznosti ponudnikov spletnih platform, ki posredujejo pri dobavah blaga, razširjena uporaba sistema mini VEM na čezmejne dobave blaga in storitev končnim potrošnikom v Skupnosti in na uvoz pošilk majhnih vrednosti do višine 150 evrov končnim potrošnikom v Skupnost.

Posebna pravila o DDV za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev so bila na podlagi določb Direktive Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede kraja opravljanja storitev (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2008/5/ES) uveljavljena s 1. januarjem 2015. Pri uporabi teh pravil pa se je pokazalo, da nekatera med njimi predstavljajo veliko breme predvsem za mikropodjetja in bi jih bilo treba izboljšati. Izpolnjevanje obveznosti glede DDV v drugih državah članicah, kjer imajo naročniki storitev sedež oziroma običajno prebivališče, predstavlja veliko breme za podjetja, ki občasno opravljajo take storitve v drugih državah članicah, zato se je z Direktivo Sveta 2017/2455/EU na ravni EU uvedel prag, do katerega se bodo za opravljanje teh storitev uporabljala pravila o DDV države članice, v kateri ima podjetje sedež. Nadalje, tudi izpolnjevanje zahtev glede izdajanja računov, ki veljajo v vseh državah članicah, v katerih podjetje opravlja storitve, predstavlja veliko breme, zato se bodo morala glede izdaje računov za opravljene storitve v drugih državah članicah uporabljati pravila, ki veljajo v državi članici identifikacije ponudnika, ki uporablja posebne ureditve. Nadalje, davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, vendar so registrirani za DDV v državi članici (npr. zaradi opravljanja občasnih transakcij, ki so predmet DDV, v državi članici), ne morejo uporabljati nobene od posebnih ureditev, niti posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije niti posebne ureditve za davčne zavezance s sedežem znotraj Unije. Takšni davčni zavezanci, ki opravljajo storitve v državah članicah osebam, ki niso davčni zavezanci, se morajo registrirati za namene DDV v vseh državah članicah, v katerih opravljajo storitve, in obračunavati DDV v skladu s splošnimi pravili glede DDV. Takšnim davčnim zavezancem se zato z Direktivo Sveta 2017/2455/EU dovoli uporaba posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije. Vse te spremembe so v Direktivi Sveta 2017/2455/EU določene v spremembah členov 58, 219a, 358a in 361 Direktive Sveta

2006/112/ES.

ZDDV-1 posebej ureja opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev v skladu z določbami Direktive Sveta 2006/112/ES.

Kraj obdavčljive transakcije za storitev, ki jo davčni zavezanec opravi osebi, ki ni davčni zavezanec, je v skladu s splošnim pravilom iz drugega odstavka 25. člena ZDDV-1 kraj, kjer ima izvajalec storitve sedež svoje dejavnosti ali poslovno enoto, iz katere je bila opravljena storitev ali kjer ima izvajalec storitve stalno oziroma običajno prebivališča. V 30.c členu ZDDV-1 pa so opredeljena posebna pravila za določitev kraja opravljene storitve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, in sicer se kraj opravljene storitve, ki je hkrati kraj obdavčljive transakcije, določi v skladu z načelom kraja potrošnje oziroma države članice potrošnje. Če je takšna storitev opravljena osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba (naročnik storitve) sedež, stalno ali običajno prebivališče. V skladu z 80.a členom ZDDV-1 se za izdajanje računov za opravljene dobave blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja »Kraj obdavčljivih transakcij« ZDDV-1 šteje, da so opravljene v Sloveniji, uporabljajo pravila po ZDDV-1. Ko dobavitelj, ki v Sloveniji nima sedeža ali stalne poslovne enote oziroma ima stalno poslovno enoto, ki pa ne sodeluje pri dobavi, opravi dobavo blaga in storitev za katero se šteje, da je opravljena v Sloveniji osebi, ki mora v skladu s 76. členom plačati DDV, se za izdajo računa za to dobavo uporabijo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je opravljena dobava, oziroma stalno ali običajno prebivališče. Če v takšnem primeru račun izda prejemnik (samofakturiranje), se uporabijo pravila po ZDDV-1. Ko dobavitelj s sedežem ali poslovno enoto, iz katere je opravljena dobava, oziroma stalnim ali običajnim prebivališčem v Sloveniji opravi dobavo blaga in storitev, za katero se šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajo računa za to dobavo uporabijo pravila v skladu z ZDDV-1. Pravila ZDDV-1 za izdajanje računov mora uporabiti tudi dobavitelj, ki nima sedeža oziroma stalne poslovne enote v Sloveniji oziroma ima stalno poslovno enoto, vendar ta ne sodeluje pri dobavi, kadar opravi dobavo blaga in storitev, za katero se šteje, da je opravljena v Sloveniji, osebi, ki ni davčni zavezanec.

V XI. poglavju ZDDV-1, ki ureja Posebne ureditve, sta v 6. podpoglavju ločeni dve posebni ureditvi za obračunavanje in plačevanje DDV za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, in sicer posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (t.i. ne-Unijska shema mini VEM) in posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (t.i. Unijska shema mini VEM). Uporaba posebne ureditve je za davčnega zavezanca prostovoljna. Če davčni zavezanec izbere uporabo posebne ureditve, uporablja posebno ureditev za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravi znotraj Unije. Če pa zavezanec ne prijavi uporabe posebne ureditve, zanj veljajo splošna pravila ZDDV-1 za obračunavanje in plačevanje DDV. V 123. členu ZDDV-1 je v prvi alineji opredeljen pojem »davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije« kot davčnega zavezanca, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote in ki ni kakor koli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV. V drugi alineji istega člena je opredeljen pojem »države članice identifikacije« kot države članice, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi začetek opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu s posebno ureditvijo za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (davčni zavezanec se identificira za namene uporabe ne-Unijske sheme mini VEM).

V 125. členu ZDDV-1 je določeno, da mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in za državo članico identifikacije za namene uporabe posebne ureditve izbere Slovenijo, v prijavi, ki jo ob začetku opravljanja storitev dejavnosti predloži davčnemu organu, navesti naslednje podatke: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da ni identificiran za namene DDV znotraj Unije. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za

identifikacijo.

Ostale spremembe, ki jih vsebuje ta predlog sprememb ZDDV-1, vključujejo ukinitve nekaterih administrativnih obremenitev davčnih zavezancev, kot tudi davčnega organa. Za določene administrativne obveznosti se je v dosedanji praksi pokazalo, da so nesorazmerno obremenjujoče za davčne zavezance, zlasti v primerih, ko davčni zavezanec izpolnjuje vsebinske pogoje, npr. za izbiro do obdavčitve v določenih primerih, niso pa pravočasno predložili izjave oziroma prigrasitve o izbiri do obdavčitve. Formalno izpolnjevanje pogojev namreč ne sme vplivati na pravico davčnega zavezanca do izbire za obdavčitev, zato se s tem predlogom zakona odpravlja izjava davčnega zavezanca o izbiri obdavčitve transakcije z nepremičninami in prigrasitev izbire davčnega zavezanca za obdavčitev investicijskega zlata. Iz istih razlogov se ukinja tudi prijava obdavčitve po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce.

Davčni zavezanec, ki se odloči za izračunavanje odbitnega deleža za celotno dejavnost, mora odbitni delež začasno določiti na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. V kolikor teh transakcij v preteklem letu ni bilo ali so bile neznatne, po trenutni ureditvi odbitni delež začasno določi davčni organ na podlagi napovedi davčnega zavezanca o predvidenih transakcijah. Takšna napoved pa je z vidika administrativnih obremenitev nesorazmerna tako za davčne zavezance, kot davčni organ in jo je zato smiselno ukiniti ter predvideti, da davčni zavezanec v teh primerih sam določi začasni odbitni delež na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah, ki jih prav tako določi sam. Nesorazmerne obremenitve so predpisane tudi za davčnega zavezanca, ki se odloči za izračunavanje odbitnih deležev ločeno po področju svoje dejavnosti. V teh primerih mora po trenutni ureditvi davčni zavezanec prigrasiti način določanja odbitnega deleža davčnemu organu, pri čemer pa lahko začne izračunavati odbitni delež na izbrani način v prvem davčnem obdobju, ki sledi davčnemu obdobju, v katerem je svojo izbiro prigrasil davčnemu organu, če je davčni organ prejel prigrasitev vsaj 15 dni pred začetkom novega davčnega obdobja, sicer pa z začetkom naslednjega davčnega obdobja. Ker mora davčni zavezanec vse podatke, potrebne za pravilno obračunavanje in plačevanje DDV zagotoviti v svojem knjigovodstvu, je treba ukiniti tudi prigrasitev ločenih odbitnih deležev za vsako področje dejavnosti davčnega zavezanca. Davčni zavezanec bo tako v skladu s spremembo določil začasni odbitni delež sam, pri čemer se ohranja pogoj glede vodenja ločenega knjigovodstva za vsako področje svoje dejavnosti. Da pa se tak odbitni delež ne bo prepogosto spreminjal, pa tudi z vidika nadzora davčnega organa, je še predvideno, da se izbrani način izračunavanja odbitnega deleža uporablja najmanj 12 mesecev. Še vedno pa bo predvideno, da lahko davčni organ davčnemu zavezancu prepove uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če ne bo omogočen nadzor nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

Namesto vlaganja naštetih izjav in obrazcev se bo odslej torej dosledneje upoštevalo, da zadostujejo splošna pravila o obveznostih davčnih zavezancev v zvezi z ustreznim vodenjem knjigovodstva, hrambo dokumentacije, ipd., da se omogoči pravilno in pravočasno obračunavanje in plačevanje DDV in nadzor davčnega organa. S tem se prispeva k večji preglednosti in enostavnosti davčnega sistema in k manjši administrativni obremenitvi, predvsem davčnih zavezancev, k čemur je zakonodaja s področja DDV že dlje časa usmerjena.

Nadalje, zaradi uskladitve z Zakonom o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13-ZDavNepr, 111/13, 25/14-ZFU, 40/14-ZIN-B, 90/14, 91/15, 63/16, 69/17 in 13/18-ZJF-H; v nadaljnjem besedilu: ZDavP-2) je potrebna tudi sprememba ZDDV-1 v zvezi z določitvijo obrestne mere v primeru samoprijave davčnega zavezanca, bodisi zaradi popraviljanja napak, bodisi zaradi naknadne predložitve obračuna DDV ter v zvezi z uskladitvijo terminologije v obeh zakonih.

S sprejetjem Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o davčnem postopku (Uradni list RS, št. 63/16; v nadaljnjem besedilu: ZDavP-2J), ki se je začel uporabljati 1. januarja 2017, so bili poenostavljeni postopki pobiranja davkov oziroma izpolnjevanja davčne obveznosti za zavezanca za davek in zagotovljena doslednost davčne postopkovne zakonodaje. Uskladitev ustreznih določb

ZDDV-1, ki se v členu 88.b nanašajo na popraviljanje napak v obračunu DDV in v členu 88.c na naknadno predložitev obračuna DDV, zato sledi tej poenostavitvi.

Z ZDavP-2J se je sistemsko prenovilo zaračunavanje obresti, ki bremenijo davčnega zavezanca zaradi (ne)izpolnjevanja davčnih obveznosti, in sicer tako, da se obrestna mera ne povišuje več s faznim odlogom neizpolnjevanja obveznosti, temveč je določena v fiksni višini 3 %. Pri določitvi fiksne višine obresti v zvezi z nespoštovanjem predpisov pri vložitvi davčne napovedi in predložitvi davčnega obračuna se, poleg znatne poenostavitve postopka samoprijave, kot glavni kriterij upošteva okoliščina, ali je davčni zavezanec kršitev odpravil sam ali pa jo je ugotovil davčni organ. Fiksna višina obresti davčnim zavezancem ponuja vzpodbudo davčnim zavezancem, da izkoristijo institut samoprijave, ki je v primerjavi z ureditvijo, ko se že začne davčno inšpekcijski nadzor, postopek o prekršku oziroma kazenski postopek, za davčnega zavezanca ugodnejši.

Sprememba zakona sodi v okvir opravljanja tekočih poslov Vlade, pri čemer Vlada nadaljuje že sprejeto politiko zakonodajnega dela na področju DDV obravnave kuponov in nekaterimi obveznostmi glede DDV, ki veljajo za opravljanje storitev in prodaje blaga na daljavo, in sicer v zvezi z obveznostmi pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, kadar se te storitve opravljajo osebam, ki niso davčni zavezanci. S predlogom zakona bodo tako opravljene potrebne prilagoditve naše zakonodaje pravu Evropske unije. Poleg navedenega se s predlogom zakona predlaga tudi poenostavitev nekaterih administrativnih obremenitev. V praksi se je pokazalo, da so nekatere administrativne obveznosti nesorazmerno obremenjujoče za davčne zavezance in tudi za davčni organ, še zlasti pa to velja v primerih, ko davčni zavezanci izpolnjujejo vsebinske pogoje, zato se s predlogom zakona predlaga, da se določene obveznosti ukinejo. Namesto vlaganja določenih izjav in obrazcev se bo odslej dosledneje upoštevalo, da zadostujejo splošna pravila o obveznostih davčnih zavezancev v zvezi z ustreznim vodenjem knjigovodstva in hrambo dokumentacije, da se omogoči pravilno in pravočasno obračunavanje in plačevanje DDV in nadzor davčnega organa. Rešitve bodo bolj ugodne tako za davčne zavezance kot za davčni organ in ne posegajo v kreiranje politike na tem področju.

2. CILJI, NAČELA IN POGLATIVNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Cilj predloga zakona je uskladitev ZDDV-1 z:

- Direktivo Sveta 2016/1065/EU, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2019,
- Direktivo Sveta 2017/2455/EU v delu, ki mora biti uveljavljen s 1. januarjem 2019.

Cilj predloga zakona v delu, ki se nanaša na uskladitev ZDDV-1 z Direktivo Sveta 2016/1065/EU, je odprava neusklajenosti obdavčitve med državami članicami EU ter postavitev razmejitve med kuponi in inovativnimi plačilnimi sistemi, da se zagotovi nevtralnost obdavčenja.

Cilj predloga zakona v delu, ki se nanaša na uskladitev ZDDV-1 z Direktivo Sveta 2017/2455/EU, je poenostavitev pravil za obračunavanje in plačevanje DDV ter izdajanje računov za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, kadar opravljajo storitve osebam, ki niso davčne zavezanci, v drugih državah članicah. S tem se bodo za podjetja, predvsem mikro podjetja, zmanjšala administrativna bremena upoštevanja pravil o DDV in znižali s tem povezani stroški pri čezmejnem poslovanju, kar bo prispevalo k večji konkurenčnosti teh podjetij na skupnem trgu in njihovi hitrejši rasti. Poleg tega se zavezancem, ki nimajo sedeža znotraj Unije, vendar so registrirani za DDV v državi članici (npr. zaradi opravljanja občasnih transakcij, ki so predmet DDV), omogoči uporabo posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije (ne-Unijske sheme mini VEM). S tem se za te zavezance poenostavi obračunavanje in plačevanje DDV za storitve, ki jih opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci, v Sloveniji in s tem poveča učinkovitost pobiranja DDV davčnega organa.

Za davčne uprave je glavni cilj tega predloga odpraviti pomanjkljivosti v davčnem sistemu, zaradi česar naj bi bilo manj primerov izogibanja davkov ali nenamerne neobdavčitve. Koristi, ki bi pozitivno vplivale na podjetja, bi bile odprava dvojnega obdavčevanja in zmanjšanje negotovosti glede izpolnjevanja davčnih obveznosti. Za podjetja bi doseganje ustrezne ureditve in skladnosti z davčnimi pravili na notranjem trgu pomenilo odpravo ovir za tržne inovacije.

S spremembo višine obresti v primeru samoprijave davčnih obračunov se davčne zavezance spodbuja k prostovoljnemu plačevanju davčnih obveznosti. Določitev višine obresti je odvisna od teže nespoštovanja predpisov oziroma neizpolnjevanja davčnih obveznosti. Pri določitvi višine obresti se upošteva kriterij, ali je davčni zavezanec sam odpravil kršitev ali pa jo je ugotovil davčni organ. Z določitvijo nižje višine obresti v primeru samoprijave v primerjavi s tisto, kjer davčni zavezanec prepozno ali napačno predloži obračun DDV ali ne predloži popravkov napak iz preteklih davčnih obdobj, se spodbuja davčne zavezance k prostovoljnemu izpolnjevanju davčne obveznosti in zagotavlja davčna pravičnost.

Cilj zakona je tudi odprava določenih administrativnih ovir, tako za davčne zavezance kot tudi za davčni organ. Odpravljajo se določeni formalni pogoji, ki so trenutno v ZDDV predpisani v zvezi s pravico do izbire do obdavčitve, izračunom odbitnega deleža in prijavo obračunavanja DDV po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce.

2.2 Načela

S predlogom zakona se ne posega v obstoječa temeljna načela veljavnega ZDDV-1.

S predlaganimi spremembami določb zakona, ki urejajo čezmejno opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, se uresničuje predvsem načelo vsebinske pravičnosti. Pri spremembi pravil za določitev kraja obdavčitve in izdajanje računov za opravljene storitve se upošteva različen ekonomski položaj zavezancev, in sicer se zmanjšujejo administrativne obremenitve in stroški podjetjem z majhnim obsegom opravljenih storitev končnim potrošnikom v drugih državah članicah, to so predvsem majhna podjetja, katerim uporaba splošnih pravil za določitev kraja obdavčitve in izdajanje računov predstavlja primerjalno večje obremenitve in stroške kot podjetjem z večjim obsegom čezmejno opravljenih storitev. Administrativne obremenitve in s tem povezani stroški majhnih podjetij se znižajo ustrezno z njihovo ekonomsko sposobnostjo. Z uvedbo praga prometa davčnega zavezanca, do katere lahko ta prosto izbira med dvema načinoma izpolnjevanja pravil za obračun in plačilo DDV in uporabi zanj ugodnejšega z vidika administrativnega dela in stroškov, je upoštevano načelo sorazmernosti pri določanju obveznosti za zavezance. Vsem zavezancem je omogočena izbira načina obračunavanja in plačevanja DDV za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve končnim potrošnikom znotraj Unije, pri katerem je vzpostavljeno najboljše ravnotežje med stroški in administrativno obremenitvijo.

2.3 Poglavitne rešitve

S predlogom zakona se predlagajo naslednje poglavitne rešitve:

a) Ureditev kuponov

V predlog zakona je vključena opredelitev kuponov, vrst kuponov (enonamenski in večnamenski) in v tej zvezi določitev obveznosti obračuna DDV ter davčne osnove. Dopolnjen je 18. člen ZDDV-1, ki se mu dodajo členi 18.a, 18.b in 18.c člen ter nadalje dopolnjen 36. člen ZDDV-1.

V 18.a členu, ki sledi opredelitvi novega 30.a. člena Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU, je podana definicija in vrste kuponov. Kupon pomeni instrument, v zvezi s katerim obstaja obveznost, da se sprejme kot plačilo ali delno plačilo za dobavo blaga ali opravljanje storitev,

pri čemer so blago, ki bo dobavljeno, ali storitve, ki bodo opravljene, ali identiteta njihovih morebitnih dobaviteljev navedeni na samem instrumentu ali v pripadajoči dokumentaciji, vključno s pogoji uporabe takšnega instrumenta. Glede na značilnosti oz. razpoložljivost podatkov je enonamenski kupon opredeljen kot kupon, v zvezi s katerim sta ob njegovi izdaji znana kraj dobave blaga ali opravljanja storitev, na katere se nanaša kupon, in DDV, ki ga je treba plačati za navedeno blago ali storitev. Večnamenski kupon je kupon, ki ni enonamenski kupon.

V 18.b členu, ki sledi opredelitvi 1. točke novega 30.b člena Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU, je določeno, da se pri enonamenskemu kuponu vsak njegov prenos s strani davčnega zavezanca, ki deluje v svojem imenu, šteje za dobavo blaga ali storitev in nastane obveznost obračuna DDV. Sama dobava blaga ali storitev prinositelju kupona ne predstavlja ločene dobave blaga ali storitev in ne nastane obveznost obračuna DDV. V primeru, ko dobavitelj blaga in storitev ter izdajatelj kupona nista isti davčni zavezanec, se šteje, da je dobavitelj opravil dobavo blaga izdajatelju kupona. 18.c člen, ki sledi opredelitvi 2. točke novega 30.b člena Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU, določa, da pri samem prenosu večnamenskega kupona obveznost obračuna DDV ne nastane, ampak nastane pri dobavi blaga ali storitev na katerega se nanaša večnamenski kupon in predstavlja plačilo ali delno plačilo za to dobavo.

Vključena je tudi dopolnitev 36. člena ZDDV-1, ki sledi opredelitvi novega 73.a člena Direktive 2006/112/ES, ki je bil dodan z Direktivo 2016/1065/EU in določa, da je davčna osnova za dobave blaga oziroma storitev na podlagi večnamenskega kupona plačilo za vrednostni kupon oziroma je v primeru, da te informacije ni, davčna osnova denarna vrednost, ki je izkazana na samem kuponu, ki je zmanjšana za vrednost DDV, plačanega za dobavo blaga ali storitve.

b) Opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev

Z namenom razbremenitve podjetij z majhnim obsegom čezmejno opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev se v 30.c členu ZDDV-1 uvede prag v višini 10.000 evrov prometa, do katerega izvajalec storitev s sedežem ali stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji za dobave storitev v druge države članice lahko uporablja pravila o kraju obdavčitve v skladu z ZDDV-1. S tem se podjetjem omogoči, da pri majhnem obsegu dobav zanje ne nastanejo dodatni stroški, povezani s spoštovanjem pravil glede DDV v drugih članicah potrošnje njihovih storitev, bodisi z uporabo posebne ureditve mini VEM, bodisi z neposredno registracijo za namene DDV v vseh državah članice potrošnje. V istem členu se določijo tudi pogoji, pod katerimi izvajalec storitev lahko uporabi poenostavitev pri obračunavanju DDV, in ukrepi, s katerimi se zagotovi učinkovit nadzor davčnega organa nad izpolnjevanjem predpisanih pogojev pri davčnem zavezancu. Poleg tega se z namenom poenostavitve poslovanja podjetjem, ki za obračunavanje in plačevanje DDV za opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci v drugih državah članicah, v 80.a členu ZDDV-1 določi uporaba pravil za izdajo računov v skladu z ZDDV-1 (Unijska shema mini VEM) in ne pravil držav članic, v katerih so bile opravljene storitve. Za izdajo računa se uporabijo pravila ZDDV-1, na računu pa se obračuna DDV države članice potrošnje.

S predlogom zakona se s spremembo 123. in 125. člena ZDDV-1 davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža znotraj Unije, vendar so registrirani za DDV v državi članici, v Sloveniji omogoči registracija za uporabo posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (ne-Unijska shema mini VEM). S tem se prepreči obveznost registracije za namene DDV pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije in so registrirani za DDV v kateri izmed držav članic zaradi drugih dobav, v vseh državah članicah, v katerih opravljajo storitve.

c) Ukinitev nekaterih administrativnih obremenitev

- *Izjava o izbiri obdavčitve transakcij v zvezi z nepremičninami in prigrasitev izbire za obdavčitev investicijskega zlata*

Ker predložitev izjave pomeni precejšnjo obremenitev, tako za prodajalca kot za najemodajalca /zakupnika/leasingodajalca/kupca nepremičnine, se v okviru administrativnih razbremenitev obvezna predložitev izjave davčnemu organu, ki je predpisana v drugem odstavku 45. člena ZDDV, ukinja. Predlaga se, da davčna zavezanca na zahtevo davčnega organa dokažeta obstoj predhodnega dogovora o obdavčitvi transakcije z nepremičnino. Na ta način tudi ne bo več prihajalo do situacij, ko sta davčna zavezanca sicer izpolnjevala vsebinske pogoje za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami, vendar te pravice nista mogla uveljaviti samo iz razloga nepravočasne predložitve izjave.

Z vidika administrativnih obremenitev se ukinja tudi obveščanje davčnega organa v zvezi z izbiro za obdavčitev investicijskega zlata, ki je predpisano v četrtem odstavku 120. člena ZDDV-1. Izbiro lahko izkoristijo prodajalci zlata in davčni zavezanci, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene. Obveščanje davčnega organa je le formalni pogoj, ki pa ne sme vplivati na pravico do obdavčitve.

- *Odbitni deleži*

Odbitni delež za tekoče leto davčni zavezanec določi sam na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Kadar pa transakcij v preteklem letu nima oziroma so bile neznatne, pa je v petem odstavku 65. člena ZDDV-1 trenutno predvideno, da odbitni delež začasno določi davčni organ na podlagi napovedi davčnega zavezanca o predvidenih transakcijah. Ker gre zgolj za predvidene transakcije davčnega zavezanca, zadostuje, da davčni zavezanec sam začasno določi začasni odbitni delež na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah, s tem pa se ukine obveznost predložitve napovedi o predvidenih transakcijah davčnemu organu za določitev začasnega odbitnega deleža. V naslednjem letu, ko bo imel podatke o dejanskih transakcijah, pa bo davčni zavezanec v primeru razlik moral narediti popravek odbitka DDV po končnem odbitnem deležu za preteklo leto glede na začasni odbitni delež preteklega leta. Davčni zavezanec mora v svojem knjigovodstvu že po obstoječi zakonodaji zagotoviti dovolj podrobne podatke, da omogočijo nadzor davčnega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu z ZDDV-1.

Iz enakih razlogov je treba ukiniti tudi prigrasitev ločenih odbitnih deležev po posameznem področju dejavnosti davčnega zavezanca, pri čemer zadostuje, da davčni zavezanec sam določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, pri čemer pa se ohrani zahteva, da vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje dejavnosti in na novo določi, da tak izbrani način izračunavanja odbitnega deleža uporablja najmanj 12 mesecev.

- *Prijava obračunavanja DDV po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce*

Predvidena je ukinitev obveznosti predložitve prijave o izbiri obračunavanja DDV v okviru posebne ureditve za obdavčljive preprodajalce, ki je v veljavni ureditvi urejena v drugem odstavku 105. člena ZDDV-1. Gre še za eno administrativno razbremenitev za davčne zavezance in davčni organ, s katero odpade tudi formalni pogoj prijave za obračunavanje DDV za uporabo te posebne ureditve. Za izbiro obdavčitve v okviru te posebne ureditve ostajajo v veljavi vsi vsebinski pogoji, ki jih bo davčni organ preverjal v postopkih nadzora nad pravilnostjo in pravočasnostjo obračunavanja DDV.

d) Uskladitev določb ZDDV-1 glede terminologije in višine obrestnih mer z ZDavP-2

S predlogom zakona je predvideno preoblikovanje določb 88.b člena ZDDV-1, ki ureja popravljanje napak v obračunu DDV in 88.c člena ZDDV-1, ki ureja naknadno predložitve obračuna DDV v primeru samoprijave. 88.b in 88.c člena na podlagi 141.a člena ZDDV-1 natančneje vsebinsko opredeljujeta izjeme od prekrška pri popravkih napak v tekočem obračunu DDV zaradi popravka napake iz obračuna za preteklo davčno obdobje pri naknadno predloženih obračunih, s čimer so davčni zavezanci lahko izvzeti iz kazenskih določb v 140. členu ZDDV-1. Popravljanje podatkov za pretekla davčna obdobja oziroma naknadna predložitve obračuna DDV bo še nadalje možna le do vročitve odmerne odločbe v postopku nadzora obračuna DDV pri davčnem organu ali do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka.

S predlaganima členoma se predvsem poenostavlja postopek izračuna obresti. Pri določitvi obresti v zvezi z nespoštovanjem predpisov pri vložitvi davčne napovedi in predložitvi davčnega obračuna se tako upoštevata le teža kršitve in okoliščina, ali je davčni zavezanec kršitev odpravil sam ali pa je kršitev ugotovil davčni organ, ne pa tudi več čas zamude oddaje naknadne predložitve obračuna DDV.

Gre za preoblikovanje drugega odstavka 88.b člena ZDDV-1, ki nekdanje variabilne obrestne mere glede na ročnost vnosa popravka napak zvede na enotno obrestno mero v višini 3% letno, kakor je to določeno v 55. in 63. členu ZDavP-2J. Na enak način se preoblikuje 88.c člen ZDDV-1, ki v primeru naknadne samoprijave oziroma predložitve obračuna DDV, sedaj veljavne obrestne mere, variabilne v odvisnosti od ročnosti samoprijave oziroma predložitve obračuna, poenoti v eno samo, prav tako v višini 3% letno.

e) Podaljšanje veljavnosti sektorskega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za prenos pravic do emisije toplogrednih plinov (e točka 76.a člena ZDDV-1)

V skladu z dosedanjo, EU in nacionalno, ureditvijo je bil začasni ukrep sektorskega mehanizma obrnjene davčne obveznosti, ki ga ureja 199.a člen Direktive 2016/112/ES, časovno omejen do 31. decembra 2018. Vendar pa bi z iztekom te možnosti države članice izgubile to pomembno in učinkovito orodje za boj proti goljufijam v teh sektorjih, zato je bilo na nivoju EU odločeno, da to možnost državam članicam podaljša do 30. junija 2022¹. Podrobneje so ugotovitve Evropske komisije v zvezi z delovanjem te ureditve v državah članicah predstavljene v izdanem Poročilu Komisije Svetu in Evropskemu parlamentu o učinkih členov 199a in 199b Direktive Sveta 2006/112/ES v boju proti goljufijam z dne 8. 3. 2018 (COM(2018) 118 final), ki navaja, da je tako večina držav članic, kot tudi zainteresirana javnost zadovoljna z učinkovitostjo tega ukrepa, da so se goljufije v določenih sektorjih na račun tega ukrepa znatno zmanjšale ali izginile. Prav tako Komisija ni opazila, da bi ta ciljni ukrep povzročil večje škodljive posledice glede na njegovo ozko področje uporabe in časovno omejitve. Prenehanje veljavnosti ukrepov brez zagotovljenih alternativnih rešitev bi lahko privedlo do povečanja goljufij na področju DDV, manj davčne pravičnosti in izgube prihodkov držav članic. Zato se je veljavnost ukrepa v direktivi podaljšala, in sicer do predvidenega začetka veljavnosti dokončnega sistema.

Slovenija ukrep obrnjene davčne obveznosti po 199.a členu Direktive 2016/112/ES uporablja v primeru prenosa pravic do emisije toplogrednih plinov, kar ureja e točka 76.a člena ZDDV-1, ki bi v skladu z veljavno ureditvijo ravno tako potekla 31. decembra 2018. Ker pa se je s spremembo Direktive 2006/112/ES glede obdobja uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobave določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovzetnih za goljufije, ter mehanizma za hiter odziv v primerih goljufij na področju DDV omogočilo podaljšanje tega ukrepa, in ker se ta

¹ Predlog direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede obdobja uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobave določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovzetnih za goljufije, ter mehanizma za hiter odziv v primerih goljufij na področju DDV, COM(2018)298 final, je še predmet razprave v Svetu EU

ukrep smatra za učinkovito preventivno sredstvo v boju proti goljufijam v tem sektorju, se predlaga podaljšanje tudi v ZDDV-1.

V predlog zakona je nazadnje vključeno tudi nekaj sprememb redakcijske narave.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Predlog določb zakona, s katerimi se spreminjajo pravila za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, bo imel manjše finančne posledice za državni proračun. Vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja in elektronskih storitev posameznih davčnih zavezancev, ki so v Sloveniji registrirani v sistemu mini VEM, praviloma v koledarskem letu ne presegajo 10.000 evrov ustvarjenih dobav v druge države članice. Določitev praga 10.000 evrov, do katerega lahko ti zavezanci kot kraj obdavčitve opravljenih storitev končnim potrošnikom v druge države članice izberejo državo sedeža (Slovenijo), bo v manjši meri vplivala na prihodke državnega proračuna. V Sloveniji je bilo v letu 2017 v posebno ureditev mini VEM vključenih 81 davčnih zavezancev, ki so s čezmejnim opravljanjem storitev ustvarili promet, ki ni presegel 10.000 evrov. Od tega ustvarjenega prometa je Slovenija kot država članica identifikacije nakazala skupno okoli 22.480 evrov obračunanega in plačanega DDV drugim državam članicam potrošnje. Kolikšen del sredstev, ki jih je Slovenija prejela prek sistema mini VEM kot država potrošnje od drugih držav članic (skupno je prejela okoli 3.500.000 evrov), so obračunala in plačala podjetja, ki so ustvarila manj kot 10.000 evrov letnega prometa, ni mogoče oceniti. V času priprave tega predloga zakona tudi ni mogoče predvideti števila davčnih zavezancev, ki bodo zaradi predlaganih sprememb zakona izstopili iz posebne ureditve mini VEM oziroma se ob začetku čezmejnega opravljanja storitev vanjo sploh ne bodo vključili in bodo obračunavali DDV po načelu države sedeža izvajalca storitev. Iz tega razloga ni mogoče natančneje oceniti finančnega učinka predloga zakona na proračun, ocenjuje pa se, da bo vpliv majhen oziroma zanemarljiv.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Zaradi spremembe ZDDV-1 v delu, ki se nanaša na pravila za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, bodo potrebne spremembe in dopolnitve informacijskega sistema Finančne uprave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: FURS).

Sredstva za izvajanje zakona so zagotovljena v državnem proračunu, v okviru finančnega načrta FURS.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE

S predlogom zakona se v slovenski pravni red prenaša naslednji direktivi:

- Direktiva Sveta 2016/1065/ES, ki mora biti uveljavljena s 1. januarjem 2019,
- 1. člen Direktive Sveta 2017/2455/ES, ki mora biti uveljavljen s 1. januarjem 2019.

Nobena država članica EU še ni objavila zakonov oziroma drugih predpisov, potrebnih za uskladitev s temi direktivami, ki morajo biti sprejete najpozneje do 31. decembra 2018.

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

V novi ureditvi za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve so določeni novi podatki, ki jih mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, sporočiti davčnemu organu v prijavi za uporabo ne-Unijske sheme mini VEM, in novi podatki, ki jih mora davčni zavezanec sporočiti davčnemu organu za namene spremljanja izpolnjevanja pogojev za določitev kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države članice sedeža o višini ustvarjenega prometa v zadnjih dveh letih. Spremembe v zahtevanih podatkih bodo zahtevale nadgradnjo informacijskega sistema in kontrolnih postopkov FURS. Pri tem gre za nujne ukrepe, ki so potrebni, da se podjetjem s čezmejnimi poslovanjem omogoči boljše konkurenčne pogoje poslovanja na skupnem trgu.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Dopolnitev ZDDV-1 v zvezi s kuponi ne bo imela vpliva na obveznosti strank do javne uprave ali pravosodnih organov.

S predlogom zakona se davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Skupnosti, in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci v Skupnosti, vendar so v Skupnosti že identificirani za DDV zaradi opravljanja občasnih transakcij, omogoči registracijo in izpolnjevanje DDV obveznosti v zvezi s storitvami prek posebne ureditve mini VEM. S tem se jih razbremeni obvezne registracije za namene DDV v državah članicah, v katerih opravljajo storitve. Davčni zavezanci s sedežem ali stalno poslovno enoto oziroma stalnim ali običajnim prebivališčem v Sloveniji, ki bodo za določitev kraja čezmejno opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci, izbrali načelo države članice sedeža, bodo morali davčnemu organu sporočiti podatke o višini opravljenega prometa s temi storitvami v preteklem koledarskem letu v elektronski obliki prek sistema eDavki. Za ta namen bodo morali davčni zavezanci v svojem knjigovodstvu zagotavljati podatke o opravljenih storitvah osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež oziroma prebivališče v drugi državi članici.

Nadalje se za določene davčne zavezanca ukinjajo nekatere obveznosti do davčnega organa, in sicer:

- predložitev izjave o izbiri obdavčitve transakcije z nepremičninami,
- priglasitev izbire za obdavčitev za obdavčitev investicijskega zlata,
- napoved za določitev začasnega odbitnega deleža za davčne zavezance, ki v preteklem letu niso imeli transakcij ali če so bile transakcije v znesku neznatne,
- priglasitev ločenih odbitnih deležev po posameznem področju dejavnosti in
- prijava obračunavanja po posebni ureditvi za obdavčljive preprodajalce.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za okolje.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

Dopolnitev ZDDV-1 v zvezi s kuponi bo imela za posledico zmanjšanje negotovosti glede izpolnjevanja davčnih obveznosti in odpravo morebitnega dvojnega obdavčevanja in njegovih

negativnih gospodarskih posledic v primeru transakcij s kuponi. Dodatne obveznosti za davčne zavezanke v tej zvezi niso predpisane, tako kot po veljavni ureditvi, bodo morali v knjigovodstvu zagotoviti dovolj podrobne podatke za pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa.

Predlagane spremembe bodo imele nadalje pozitiven vpliv na gospodarstvo, predvsem z vidika zmanjšanja upravnih bremen in stroškov pri čezmejnem opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev z uporabo poenostavljenih postopkov pri obračunavanju DDV in razbremenitev glede izvajanja predpisov o DDV drugih držav članic, v katerih opravljajo storitve. S tem se bodo zmanjšali stroški izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV, izboljšali konkurenčni pogoji malih podjetij na skupnem trgu obravnavanih storitev in vzpostavili pogoji za hitrejšo rast čezmejnega poslovanja malih podjetij. Konec leta 2017 je bilo v Sloveniji okoli 100 podjetij registriranih v Unijski shemi mini VEM, ki bodo lahko znižala stroške, povezane z izdajo računov za opravljene storitve v drugih državah članicah. V ne-Unijski shemi konec 2017 in v prvem četrtletju 2018 v Sloveniji ni bilo registriranih davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije. Predlagane spremembe bodo imele pozitiven vpliv na vstop podjetij na trge drugih držav članic in povečanje intrakomunitarnih dobav podjetij, ki že poslujejo na trgih drugih držav članic. Širitev poslovanja na skupnem trgu bo pospešila rast podjetij. Natančnejše ocene velikosti teh učinkov v času priprave tega predloga ni mogoče izdelati. Zaradi spremenjenih pravil za določitev kraja obdavčitve storitev bo prišlo do manjše prerazporeditve DDV med državami članicami. Podjetja, katerih skupna vrednost čezmejno opravljenih storitev ne presega 10.000 evrov letno in bodo v času uveljavitve predloga zakona vključena v Unijsko shemo mini VEM, bodo lahko izstopila iz posebne ureditve in obračunavala DDV na storitve v skladu z ZDDV-1.

Z enotno obrestno mero je postopek popraviljanja napak iz preteklih obdobj preko e-portala v tekočem obračunu še dodatno poenostavljen, obenem pa so z nižjo enotno obrestno mero davčni zavezanci dodatno stimulirani, da sami prijavijo ugotovljene neskladnosti pri obračunu DDV. S tem se zmanjšajo administrativna bremena in stroški za davčne zavezanke.

6.4 Presoja posledic za socialno področje, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Predlog zakona nima posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

- a) Predstavitev sprejetega zakona:

Za izvajanje zakona je pristojna FURS in ta bo na običajen način poskrbela tudi za obveščanje zavezancev o novostih, ki jih prinaša predlog zakona.

- b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Izvajanje zakona spremlja Ministrstvo za finance skladno s svojimi splošnimi pristojnostmi.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona: /

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

Predpis je bil objavljen na spletnem naslovu ...

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN:

Pri pripravi predloga zakona zunanji subjekti niso sodelovali.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 86/14 in 90/15) se v prvem odstavku 1. člena v prvi alineji besedilo »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 5),« nadomesti z besedilom »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta (EU) 2018/912 z dne 22. junija 2018 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi z obveznostjo spoštovanja najnižje splošne stopnje (UL L št. 162 z dne 27. 6. 2018, str. 1)«

2. člen

Za 18. členom se dodajo naslov novega 5. podpoglavja in novi 18.a, 18.b in 18.c člen, ki se glasijo:

»5. kuponi

18.a člen
(definicija)

(1) Za namene tega zakona je »kupon« instrument, v zvezi s katerim obstaja obveznost, da se sprejme kot plačilo ali delno plačilo za dobavo blaga ali opravljanje storitev, pri čemer so blago, ki bo dobavljeno, ali storitve, ki bodo opravljene, ali identiteta njihovih morebitnih dobaviteljev navedeni na samem instrumentu ali v pripadajoči dokumentaciji, vključno s pogoji uporabe takšnega instrumenta.

(2) Vrste kuponov:

- a) »enonamenski kupon« pomeni kupon, za katerega je ob njegovi izdaji znan kraj dobave blaga ali opravljanja storitev, na katere se nanaša kupon in DDV, ki ga je treba plačati za navedeno blago ali storitev.
- b) »večnamenski kupon« pomeni kupon, ki ni enonamenski kupon.

18.b člen

(1) Za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katero se kupon nanaša, se šteje vsak prenos enonamenskega kupona, ki ga opravi davčni zavezanec, ki deluje v svojem imenu. Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev, ki ga dobavitelj sprejme v zameno za enonamenski kupon kot plačilo ali delno plačilo, se ne šteje za neodvisno transakcijo.

(2) Če prenos enonamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki deluje v imenu drugega davčnega zavezanca se šteje, da je dobavo blaga ali storitev, na katero se kupon nanaša, opravil davčni zavezanec, v imenu katerega davčni zavezanec deluje.

(3) Če dobavo blaga ali storitev opravi davčni zavezanec, ki ni davčni zavezanec, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon se šteje, da je ta dobavitelj opravil dobavo blaga ali storitev na katerega se kupon nanaša davčnemu zavezancu, ki je v svojem imenu izdal enonamenski kupon.

18.c člen

(1) Dejanska izročitev blaga ali dejansko opravljanje storitev v zameno za večnamenski kupon, ki ga dobavitelj sprejme kot plačilo ali delno plačilo, je predmet DDV v skladu s 3. členom tega zakona, pri čemer vsak predhodni prenos tega večnamenskega kupona ni predmet DDV.

(2) Če prenos večnamenskega kupona opravi davčni zavezanec, ki ni davčni zavezanec, ki opravlja transakcijo, ki je predmet DDV v skladu s prejšnjim odstavkom, se šteje, da je vsako opravljanje storitev, ki jih je mogoče identificirati za storitve distribucije ali promocije, predmet DDV.«.

3. člen

V 30.c členu se za drugim odstavkom dodajo novi tretji, četrti, peti in šesti odstavek, ki se glasijo:

»(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima izvajalec storitve sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) izvajalec ima sedež ali, če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici in
- b) storitev je opravljena osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež, stalno ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz a) točke, in
- c) skupna vrednost opravljenih storitev iz prejšnje točke brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 eurov in tega prometa ni presegla niti v predhodnem koledarskem letu.

(4) Izvajalec, ki uporablja prejšnji odstavek, pošlje davčnemu organu podatek o skupni vrednosti opravljenih storitev iz b) točke prejšnjega odstavka brez DDV v predhodnem koledarskem letu do konca februarja tekočega leta.

(5) Kadar je v koledarskem letu presežen promet iz c) točke tretjega odstavka tega člena, se od takrat naprej za določitev kraja opravljene storitve po tem členu uporablja prvi odstavek tega člena.

(6) Ne glede na tretji odstavek tega člena, se lahko izvajalec storitve, ki izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka, odloči za določitev kraja opravljene storitve v skladu s prvim odstavkom tega člena. V tem primeru mora davčni zavezanec uporabljati ta pravila najmanj dve koledarski leti.

4. člen

V 36. členu se za osmim odstavkom doda deveti odstavek, ki se glasi:

»(9) Ne glede na prvi odstavek tega člena, je davčna osnova za dobavo blaga ali storitev pri večnamenskem kuponu enaka plačilu, plačanemu za kupon, oziroma, če ni teh informacij, denarni vrednosti, ki je navedena na samem večnamenskem kuponu ali v pripadajoči dokumentaciji, zmanjšani za znesek DDV, ki se nanaša na dobavljeno blago ali storitve.«

5. člen

Drugi odstavek 45. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Davčna zavezanca morata na zahtevo davčnega organa dokazati obstoj predhodnega dogovora o obdavčitvi transakcije v zvezi z nepremičninami, sklenjenega za namene prvega odstavka tega člena.«.

6. člen

Tretji odstavek 50. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 6.a, 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.«.

7. člen

57. člen se spremeni tako, da se glasi:

»57. člen

(oprostitve za dobave blaga in storitev v carinskih postopkih)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

- a) dobava blaga, ki se predloži davčnemu organu in je v skladu s carinskimi predpisi v začasni hrambi;
- b) dobava blaga, ki se v skladu s carinskimi predpisi vnese v prosto cono;

c) dobava blaga, za katero se v skladu s carinskimi predpisi začne postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja.

(2) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(3) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz prvega odstavka tega člena v prostih conah, carinskih skladiščih ter opravljanje storitev na tem blagu, vendar le, dokler je blago v prosti coni ali v postopku carinskega skladiščenja v skladu s carinskimi predpisi.«.

8. člen

Peti odstavek 65. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(5) Odbitni delež za tekoče leto se začasno določi na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Če v preteklem letu ni bilo transakcij ali če so te transakcije v znesku neznatne, se odbitni delež začasno določi na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah.«.

Sedmi in osmi odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena lahko davčni zavezanec določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, če vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje svoje dejavnosti. Davčni zavezanec mora izračunavati odbitni delež v skladu z načinom, ki ga je izbral v skladu s tem odstavkom, najmanj 12 mesecev.

(8) Davčni organ lahko prepove davčnemu zavezancu uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če davčni zavezanec z izbranim načinom ne omogoča izvajanje nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu s tem zakonom.«.

9. člen

V 80.a členu se za tretjim odstavkom doda nov četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Če dobavitelj uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja tega zakona, se za izdajanje računov glede dobav telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.«

10. člen

Prvi in drugi odstavek 88.b člena se spremenita tako, da se glasita:

»(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predloži popravke napak iz preteklih davčnih obdobij v tekoči obračun DDV.

(2) Davčni zavezanec v primeru popravka napak iz preteklih obdobij v tekočem obračunu, zaradi prenizko obračunanega DDV ali previsokega odbitka DDV, od zneska DDV, ki je predmet popravka, obračuna in plača obresti v višini 3 % letno.«.

11. člen

Naslov 88.c člena se spremeni tako, da se glasi: »(naknadna predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave)«.

Prvi in drugi odstavek se spremenita tako, da se glasita:

»(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka naknadno predloži obračun DDV, ki ga ni predložil v predpisanem roku.

(2) Davčni zavezanec mora v primeru naknadno predloženega obračuna izkazano obveznost plačati hkrati s predložitvijo obračuna ter od zneska obveznosti obračunati in plačati obresti v višini 3 % letno.«.

12. člen

Drugi odstavek 105. člena se spremeni tako, da se glasi:
(2) Obdavčljivi preprodajalec mora obračunavati DDV v skladu s tem členom najmanj dve koledarski leti.«.

13. člen

Četrti odstavek 120. člena se črta.
Dosedanji peti odstavek postane četrti odstavek.

14. člen

V 123. členu se prva alineja spremeni tako, da se glasi:

»- »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije,« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote;«

15. člen

Drugi odstavek 125. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora v prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Davčni zavezanec je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.«.

16. člen

Prvi odstavek 139. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Glede vseh vprašanj postopka in pristojnosti davčnega organa, ki niso urejena s tem zakonom, se uporablja zakon, ki ureja davčni postopek in zakon, ki ureja finančno upravo, glede vseh vprašanj v zvezi s carinskimi formalnostmi pa tudi carinski predpisi.

PREHODNA IN KONČNI DOLOČBI

17. člen

(začetek uporabe posameznih določb, ki se uporabljajo za kupone)

Določbe 18.a, 18.b, 18.c in novega devetega odstavka 36. člena zakona se uporabljajo le za kupone, izdane po 31. decembru 2018.

18. člen

(prenehanje veljavnosti e) točke 76.a člena zakona)

Točka e) 76.a člena zakona preneha veljati 30. junija 2022.

19. člen

(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. januarja 2019.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

S tem členom se v prvem odstavku 1. člena ZDDV-1 popravljata sklicevanje na zakonodajo EU, z vključitvijo zadnje spremembe Direktive 2006/112/ES, v zvezi z obveznostjo spoštovanja najnižje splošne stopnje.

K 2. členu:

S tem členom se uvaja nov naslov v III. poglavju ZDDV-1 in novi členi 18.a, 18.b in 18.c, ki urejajo obdavčitev kuponov.

V novem 18.a členu je podana definicija kuponov ter glede na značilnosti oz. glede na razpoložljivost podatkov ob izdaji kupona, razlikovanje med enonamenskimi in večnamenskimi kuponi.

Tako se za enonamenski kupon šteje kupon, pri katerem so podatki o dobavi blaga ali storitev, na katere se kupon nanaša ter DDV, ki ga je potrebno obračunati in plačati za te dobave, na voljo ob sami izdaji kupona. Če teh podatkov ni na voljo se šteje, da gre za večnamenski kupon.

Z novim 18.b členom se določa, da se vsak prenos enonamenskega kupona šteje za dobavo blaga ali opravljanje storitev, na katero se tak kupon nanaša in, da posledično to pomeni tudi obveznost za izdajo računa ob prenosu takega enonamenskega kupona. To pomeni, da za prejeto predplačilo od končnega potrošnika davčnemu zavezancu ni treba izdati računa, mora pa ob prejemu plačila za tak kupon davčni zavezanec obračunati DDV in izdati račun za opravljeno dobavo, ko je dobava opravljena.

Nov 18.c člen določa, da pri samem prenosu večnamenskega kupona obveznost obračuna DDV ne nastane, ampak nastane pri dobavi blaga ali storitev na katerega se nanaša večnamenski kupon in predstavlja plačilo ali delno plačilo za to dobavo.

K 3. členu

S tem členom se z novim tretjim odstavkom izvajalcem telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev s sedežem ali stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji, katerih opravljene storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, v druge države članice ne presegajo prometa v višini 10.000 evrov letnega prometa v tekočem ali predhodnem koledarskem letu, z odstopanjem od splošnega pravila iz prvega odstavka 30.c člena ZDDV-1 dopusti obračunavanje in plačevanje DDV na te storitve v Sloveniji (v skladu z načelom države članice sedeža izvajalca). V skladu z novim tretjim odstavkom lahko izvajalec kot kraj opravljanja storitev izbere kraj oz. državo članico, v kateri ima sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče, kadar izpolnjuje vse predpisane pogoje, in sicer, da ima sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče le v eni državi članici Unije, da so storitve opravljene osebam v druge države članice Unije in ne v državi sedeža ali prebivališča in da skupna vrednost tako opravljenih storitev brez DDV v tekočem ali prehodnem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 evrov.

Za namene spremljanja izpolnjevanja pogojev za uporabo tretjega odstavka pri določitvi davčne obveznosti posameznega izvajalca storitev, je v novem četrtem odstavku določena nova obveznost sporočanja podatkov o doseženem letnem prometu storitev končnim potrošnikom v drugih državah članicah.

V novem petem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec (izvajalec storitev), ki preseže promet v znesku 10.000 evrov, od takrat naprej določiti kraj opravljanja storitev v skladu s prvim odstavkom 30.c člena (kraj opravljanja storitev je kraj, v katerem ima prejemnik storitev sedež, stalno ali običajno prebivališče).

V novem šestem odstavku je določeno, da lahko davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje za določitev kraja opravljanja storitev v skladu s tretjim odstavkom v državi sedeža oziroma prebivališča, za določitev kraja opravljanja storitev prostovoljno uporablja prvi odstavek tega člena. V primeru, ko zavezanec za določitev kraja opravljanja storitev izbere prvi odstavek, mora ta pravila uporabljati najmanj dve koledarski leti.

K 4. členu

S tem členom se dopolnjuje 36. člen ZDDV-1, ki določa, da je davčna osnova za dobave blaga oz. storitev na podlagi večnamenskega kupona plačilo za vrednostni kupon oz. v primeru, da te informacije ni, pa je davčna osnova denarna vrednost, ki je izkazana na samem kuponu, ki je zmanjšana za vrednost DDV, plačanega za dobavo blaga ali storitve.

K 5. členu

S tem členom se s spremembo drugega odstavka 45. člena ZDDV-1 črta obveznost predložitve izjave o izbiri obdavčitve transakcij v zvezi z nepremičninami. Ker izpolnjevanje formalnih pogojev ne sme vplivati na pravico do obdavčitve z DDV, zadostuje, da za namene nadzora davčna zavezanca na zahtevo davčnega organa dokažeta obstoj predhodnega dogovora o obdavčitvi transakcije v zvezi z nepremičnino. Z ukinitvijo te obveznosti se administrativno razbremeni davčne zavezance v primerih poslovanja z nepremičninami (prodaja, oz. nakup, dajanje v najem, ipd.) Še vedno pa veljajo splošne obveznosti v zvezi s knjigovodstvom, hrambo podatkov in dokumentov, ki omogočajo pravilno in pravočasno obračunavanje davka in nadzor davčnega organa.

K 6. členu

S spremembo tretjega odstavka 50. člena ZDDV-1 se dopolnjuje določba še z institucijami Evropske unije, za katere velja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti. Tako pogoji in način uveljavljanja oprostitev pri uvozu, ki jih predpiše minister pristojen za finance, veljajo tudi za institucije Evropske unije v Slovenije in sicer v okvirjih in pod pogojih iz navedenega protokola.

K 7. členu

V tem členu so določene oprostitve za dobave blaga ter tudi storitev, povezanih s temi dobavami blaga, danih v začasno hrambo, postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja. Redakcijski popravek sledi Uredbi (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije in povezanim spremembam tipov carinskih skladišč, ki ne vključujejo več prostih skladišč.

K 8. členu

S tem členom se v petem odstavku 65. členu ZDDV-1 poenostavlja določitev začasnega odbitnega deleža v primerih, ko davčni zavezanec v preteklem letu nima transakcij oz. so bile le-te neznatne na način, da davčni zavezanec sam določi začasni odbitni delež na podlagi podatkov o predvidenih transakcijah, ni pa več potrebno predlagati napovedi o predvidenih transakcijah davčnemu organu. Davčni organ bo pravilnost višine odbitka DDV ugotavljal v postopkih davčnega nadzora. Davčni zavezanec pa mora v svojem knjigovodstvu že na podlagi 85. člena ZDDV-1 zagotavljati dovolj podrobne podatke, da omogoči pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

S spremembo sedmega odstavka lahko davčni zavezanec sam določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, pod pogojem, da vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje dejavnosti ter da izbrani način izračunavanja odbitnega deleža uporablja najmanj 12 mesecev. Temu ustrezno je spremenjen še osmi odstavek, po katerem lahko davčni organ uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža prepove, če davčni zavezanec z izbranim načinom davčnemu organu ne omogoča izvajanje nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV.

K 9. členu

80.a člen določa, da se za izdajo računov za opravljene dobave blaga in storitev uporabijo pravila tiste države članice, za katero se v skladu z določbami IV. poglavja ZDDV-1 šteje, da so v njej opravljene dobave. V novem četrtem odstavku pa je določeno, da se v primeru, ko dobavitelj za obračunavanje in plačevanje DDV uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 z odstopanjem od splošnega pravila za izdajo računov glede dobav telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev uporabljajo pravila ZDDV-1. Dobavitelj, ki izda takšen račun, na računu zaračuna DDV po ustrezni stopnji, ki velja za te storitve v državi članici, v kateri ima oseba, kateri je bila storitev opravljena, sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče (država članica potrošnje).

K 10. členu

Davčni zavezanec mora po veljavnem 88.b členu ZDDV-1 v zvezi z naknadnim popraviljanjem napak v obračunu DDV na podlagi samoprijave od premalo plačanega oziroma neplačanega davka obračunati in plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri, variabilno povečani, glede na čas od poteka roka za plačilo do predložitve davčnega obračuna.

Za namene čim manjših administrativnih ovir in lažjega sodelovanja z davčnimi organi, se s predlogom spremembe 88. b člena ZDDV-1 s fiksno določeno obrestno mero usklajuje vsebina te določbe z določbami ZDavP-2, s čimer so davčnim zavezancem jasneje predočene prednosti samoprijave popravkov napak ter se zmanjša možnosti nesporazumov z davčnim organom, saj določa, da davčni zavezanec od premalo plačanega oziroma neplačanega davka obračuna in plača letne obresti od poteka roka za plačilo do predložitve popravljenega davčnega obračuna obračunane po fiksni obrestni meri 3 %.

K 11. členu

S tem členom se v 88. c členu ZDDV-1 v skladu z navedbami v ZDavP-2 naslovu doda opredelitev, da gre za naknadno predložitev obračuna na podlagi samoprijave. Z njim se davčnim zavezancem olajša tolmačenje izvajanja tega postopka, saj tako postane usklajen z opredelitvami 55. in 63. člena ZDavP-2.

Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku predloži obračun DDV, ki ga ni predložil v zakonsko predpisanem roku. Po veljavnem 88.c členu mora davčni zavezanec v zvezi z naknadno vložitevjo obračuna DDV v prvem odstavku opredeljenem roku od neplačanega davka plačati obresti po evropski medbančni obrestni meri, variabilno povečani, glede na čas od poteka roka za plačilo do predložitve davčnega obračuna, kar ni skladno z zadevnima določbama 55. in 63. člena ZDavP-2, kjer je obrestna mera fiksna.

Predlog spremembe določa, da od neplačanega davka davčni organ obračuna 3 % letne obresti za čas od poteka roka za vložitev obračuna DDV do datuma samoprijave. Sprememba plačila oziroma višine obresti brez pribitkov spodbuja davčne zavezance k vložitvi naknadnega obračuna na podlagi samoprijave, ki je v primerjavi z veljavno ureditvijo za davčnega zavezanca še ugodnejša. V namene čim manjših administrativnih ovir in lažjega sodelovanja z davčnimi organi so s fiksno obrestno mero (3% letno) davčnim zavezancem olajša pravilnost izvedbe postopka samoprijave.

K 12. členu

S spremembo drugega odstavka 105. člena zakona se administrativno razbremenjuje obdavčljivega preprodajalca, ki se odloči, da bo obračunaval DDV od dosežene razlike v ceni od transakcij, navedenih v prvem odstavku tega člena. Prijava izbire posebne ureditve se ne bo več zahtevala, s tem se ukinja ta formalni pogoj za uporabo obračunavanja DDV po posebni ureditvi. Za uporabo izbranega načina obračunavanja DDV po posebni ureditvi, ki jo mora davčni zavezanec uporabljati najmanj dve koledarski leti, morajo biti izpolnjeni vsebinski pogoji, ki jih davčni organ preverja v postopkih davčnega nadzora.

K 13. členu

S tem členom se ukinja obveznost obveščanja davčnega organa v zvezi z izbiro za obdavčitev investicijskega zlata, ki jo lahko izkoristijo prodajalci zlata in davčni zavezanec, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene. Sprememba prinaša administrativno razbremenitev za davčne zevance in davčni organ.

K 14. členu

V 123. členu se v prvi alineji na novo opredeli pojem »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« za namene posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanec, ki nimajo sedeža znotraj Unije (ne-Unijska shema mini VEM) tako, da ta pomeni davčnega zavezanca, ki znotraj Unije nima sedeža ali stalne poslovne enote. V skladu s to določbo, se za davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije šteje zavezanec, ki znotraj Unije nima sedeža ali poslovne enote, je pa državi članici identificiran za namene DDV za občasne druge dobave blaga in storitev. S tem se tudi tem davčnim zavezancem omogoči uporabo posebne ureditve za obračunavanje in plačevanje DDV za dobave telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev v države članice in zanje ni več potrebna identifikacija za namene DDV v državah članicah potrošnje.

K 15. členu

V 125. členu ZDDV-1 je določeno, da mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in za državo članico identifikacije za uporabo ne-Unijske sheme mini VEM izbere Slovenijo, prijaviti davčnemu organu začetek, prenehanje ali spremembo dejavnosti. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki. Drugi odstavek tega člena določa podatke, ki jih mora vsebovati prijava, in sicer: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Davčni zavezanec mora davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe podatkov za identifikacijo. Na podlagi prijave z vsemi predpisanimi podatki davčni organ dodeli davčnemu zavezancu identifikacijsko številko za uporabo ne-Unijske sheme mini VEM. Davčni organ vodi evidenco davčnih zavezancev, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka za uporabo ne-Unijske sheme mini VEM.

K 16. členu

V prvem odstavku 139. člena ZDDV-1 je opredeljena zakonodaja, ki se uporablja pri izvajanju nadzora pravilnosti obračunavanja DDV v zvezi z vprašanji postopka davčnega organa, ki niso urejena z ZDDV-1 ter v zvezi s pooblastili, ki jih ima davčni organ pri izvajanju svojih nalog po ZDDV-1. S spremembo je iz določbe črtano podredno napotilo na uporabo zakona, ki ureja upravni postopek, nadalje redakcijski popravek sledi spremembam načina obračunavanja in plačevanja DDV pri uvozu blaga, ki so bile uveljavljene z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1I (Ur.l. RS, št. 90/15) in posledičnim nadzorom tega blaga, ki se v teh primerih opravlja v skladu s carinsko zakonodajo, kot da bi bil uvozna dajatev.

K 17. členu

S tem členom se ureja prehodna ureditev za nove določbe ZDDV-1, ki se uporabljajo za kupone in sicer se nova ureditev uporablja le za kupone, izdane po 31. decembru 2018.

K 18. členu

S tem členom je določeno, da se mehanizem obrnjene davčne obveznosti na področju trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz e) točke 76.a člena ZDDV preneha uporabljati 30. junija 2022, glede na omejitev uporabe tega ukrepa v skladu s 1. členom Direktive Sveta 2018/XX/EU (Predlog direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES glede uporabe neobveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti za dobave določenega blaga in opravljanje določenih storitev, dovzetnih za goljufije, ter mehanizma za hiter odziv v primerih goljufij na področju davka na dodano vrednost.

K 19. členu

S tem členom se določa uveljavitev zakona s 1. januarjem 2019.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu z:

- Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta 2013/61/EU z dne 17. decembra 2013 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES, kar zadeva najbolj oddaljene francoske regije in zlasti Mayotte (UL L št. 353 z dne 28. 12. 2013, str. 5), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);
- Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20. 2. 2009, str. 23), in
- Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom;
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije;
- »tretja država« je katero koli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije;
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:
 - a) ozemlja, ki so del carinskega območja Unije:
 - v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
 - v Kraljevini Španiji: Kanarski otoki;
 - v Francoski republiki: francoska ozemlja iz 349. in prvega odstavka 355. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije;
 - v Republiki Finski: Alandski otoki;
 - v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki;
 - b) ozemlja, ki niso del carinskega območja Unije:
 - v Zvezni republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingen;
 - v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla;
 - v Italijanski republiki: Livigno, Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera.

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževino Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje;
- transakcije na otok Man ali z njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

30.c člen (telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci)

(1) Kadar so telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronske storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno ali običajno prebivališče.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

36. člen (dobave blaga ali storitev)

(1) Pri dobavah blaga ali storitev davčna osnova vključuje vse, kar predstavlja plačilo (v denarju, v stvareh ali v storitvah), ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj ali izvajalec od kupca, naročnika ali tretje osebe za te dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno takih dobav, če ni s tem zakonom drugače določeno.

(2) Pri dobavah blaga iz 7. in 8. člena tega zakona, davčno osnovo predstavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku uporabe, razpolaganja ali zadržanja blaga.

(3) Pri opravljenih storitvah iz 15. člena tega zakona davčno osnovo sestavljajo celotni stroški davčnega zavezanca za opravljene storitve.

(4) Pri dobavah blaga v obliki prenosa blaga v drugo državo članico, davčno osnovo predstavlja nabavna cena blaga ali podobnega blaga oziroma lastna cena blaga, določena v trenutku prenosa.

(5) V davčno osnovo se všttevajo, če že niso všteti:

- a) trošarine in drugi davki, takse, uvozne in druge dajatve, razen DDV;
- b) postranski stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih dobavitelj ali izvajalec zaračuna kupcu oziroma naročniku storitve.

(6) V davčno osnovo se ne všttevajo:

- a) cenovni popusti za predčasno plačilo;
- b) cenovni popusti in rabati, odobreni naročniku in obračunani v trenutku dobave;
- c) zneski, ki jih davčni zavezanec prejme od svojega naročnika kot povračilo za izdatke, ki jih je plačal v imenu in za račun naročnika in jih vodi v svojem knjigovodstvu kot prehodne postavke. Davčni zavezanec mora zagotoviti dokazila o dejanskem znesku teh izdatkov in ne sme odbiti morebiti zaračunanega DDV od teh transakcij.

(7) Pri dobavi blaga oziroma storitev, ki jo opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, je davčna osnova vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je ali ga bo prejemnik blaga oziroma storitev moral izvršiti dobavitelju.

(8) Če plačilo za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev preseže znesek, do katerega bi bil davčni zavezanec upravičen, je davčna osnova prejeto plačilo, v katero ni vključen DDV.

45. člen (pravica do izbire za obdavčitev transakcij v zvezi z nepremičninami)

(1) Davčni zavezanec, ki opravlja transakcije, za katere je oprostitev DDV določena v 2., 7. in 8. točki 44. člena tega zakona, se lahko dogovori z najemnikom, zakupnikom, leasingojemalcem oziroma kupcem nepremičnine – davčnim zavezancem, ki ima pravico do odbitka celotnega DDV, da bo od navedenih transakcij, ki bi morale biti oproščene plačila DDV, obračunal DDV po predpisani stopnji.

(2) Davčni zavezanec obračuna DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, če z najemnikom oziroma kupcem nepremičnine pred opravljeno dobavo davčnemu organu predložita vsak svojo izjavo v elektronski obliki.

50. člen (oproščene transakcije)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

1. sprostitev blaga v prost promet, če bi dobava takega blaga, ki bi jo na ozemlju Slovenije opravil davčni zavezanec, bila v vsakem primeru oproščena plačila DDV;
2. uvoz blaga iz 51. člena tega zakona;
3. uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Unije, za katerega bi se lahko uporabila oprostitve iz 2. točke tega člena;
4. uvoz blaga, odposlanega ali odpeljanega s tretjega ozemlja ali iz tretje države in uvoženega v državo članico, ki ni namembna država članica, če je dobava takega blaga, ki jo opravi uvoznik, kot je opredeljen v 6. točki prvega odstavka 76. člena tega zakona, oproščena v skladu s 46. členom tega zakona;

5. uvoz blaga, ki ga v stanju, kakor je bilo izvoženo, ponovno uvaža oseba, ki ga je izvozila, če je blago v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;
6. uvoz blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, ki je oproščeno plačila carine;
- 6.a uvoz blaga s strani Evropske unije, Evropske skupnosti za atomsko energijo, Evropske centralne banke, Evropske investicijske banke ali organov, ki jih je ustanovila Unija, za katere se uporablja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;
7. uvoz blaga s strani mednarodnih organizacij, ki niso navedene v prejšnji točki, in članov takih organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali sporazumi o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;
8. blago, ki ga na ozemlje držav članic pogodbenic Severnoatlantske zveze uvozijo oborožene sile drugih držav pogodbenic te zveze za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
9. uvoz ulova, nepredelanega ali obdelanega po postopkih za ohranitev kakovosti, vendar še nedobavljenega, ki ga davčni zavezanci, ki opravljajo dejavnost ribištva, pripeljejo v pristanišče;
10. zlato in druge plemenite kovine, bankovci in kovanci, ki jih uvaža Banka Slovenije;
11. uvoz plina po sistemu za zemeljski plin ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom, ali dovajanje plina v sistem za zemeljski plin s plovila, namenjenega za prevoz plina, ali po pridobivalnem plinovodnem omrežju, električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja;
12. storitve v zvezi z uvozom blaga, če je vrednost teh storitev vključena v davčno osnovo v skladu s točko b) drugega odstavka 38. člena tega zakona.

(2) Uvoz blaga iz 4. točke prejšnjega odstavka je oproščen plačila DDV, če uvozu blaga sledi oproščena dobava blaga v skladu s 1. in 4. točko 46. člena tega zakona, le če uvoznik v trenutku uvoza pristojnemu davčnemu organu zagotovi vsaj naslednje informacije:

- a) svojo identifikacijsko številko za DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji ali identifikacijsko številko za DDV svojega davčnega zastopnika, ki je dolžan plačati DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji;
- b) identifikacijsko številko za DDV prejemnika blaga, ki mu je blago dobavljeno v skladu s 1. točko 46. člena tega zakona, izdano v drugi državi članici, ali svojo identifikacijsko številko za DDV, izdano v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če je blago predmet prenosa v skladu s 4. točko 46. člena tega zakona;
- c) dokaz, da je uvoženo blago namenjeno, da se odpelje ali odpošlje iz Slovenije v drugo državo članico.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

57. člen

(oprostitve za dobave blaga in storitev v carinskih postopkih)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

- a) dobava blaga, ki se predloži davčnemu organu in v skladu s carinskimi predpisi da v začasno hrambo;
- b) dobava blaga, ki se v skladu s carinskimi predpisi vnese v prosto cono ali prosto skladišče;
- c) dobava blaga, za katero se v skladu s carinskimi predpisi začne postopek carinskega skladiščenja ali postopek aktivnega oplemenitenja.

(2) Plačila DDV so oproščene tudi storitve, ki so povezane z dobavami blaga po prvem odstavku tega člena.

(3) Plačila DDV so oproščene tudi dobave blaga iz prvega odstavka tega člena v prostih conah, prostih in carinskih skladiščih ter opravljanje storitev na tem blagu, vendar le, dokler je blago v prosti coni ali v prostem skladišču ali v postopku carinskega skladiščenja v skladu s carinskimi predpisi.

65. člen (odbitni delež)

(1) Za blago in storitve, ki jih davčni zavezanec potrebuje tako za transakcije, pri katerih DDV lahko odbije v skladu s 63. členom tega zakona, kot za transakcije, pri katerih DDV ne sme odbiti, se lahko odbije samo tak delež DDV, ki se pripiše prvim transakcijam. Ta delež se določi v skladu s tem členom za vse transakcije, ki jih opravi davčni zavezanec.

(2) Odbitni delež se določi tako, da se navede:

- a) v števcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, pri katerih je DDV odbiten po 63. členu tega zakona;
- b) v imenovalcu: skupni znesek letnega prometa, brez DDV, ki se nanaša na transakcije, vključene v števcu, in na transakcije, pri katerih DDV ni odbiten, vključno s subvencijami, razen tistih, ki so neposredno povezane s ceno blaga ali storitev iz prvega odstavka 36. člena tega zakona.

(3) Pri izračunu odbitnega deleža iz drugega odstavka tega člena se ne upoštevajo naslednji zneski:

- a) znesek prometa, ki se nanaša na dobave osnovnih sredstev, ki jih je davčni zavezanec uporabljal za namene svoje dejavnosti;
- b) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne transakcije z nepremičninami;
- c) znesek prometa, ki se nanaša na priložnostne finančne transakcije.

(4) Odbitni delež se določi na letni podlagi kot odstotek in se zaokroži navzgor na celo število.

(5) Odbitni delež za tekoče leto se začasno določi na podlagi podatkov o transakcijah v preteklem letu. Če v preteklem letu ni bilo takih transakcij ali če so bile transakcije v znesku neznatne, odbitni delež začasno določi davčni organ na podlagi napovedi davčnega zavezanca o predvidenih transakcijah. Davčni zavezanec predloži napoved davčnemu organu v elektronski obliki.

(6) Odbitki, opravljeni na podlagi takega začasnega deleža, se morajo popraviti, ko se v naslednjem letu ugotovi oziroma določi končni odbitni delež za preteklo leto.

(7) Ne glede na prvi odstavek tega člena, lahko davčni zavezanec določi odbitni delež ločeno za vsako področje svoje dejavnosti, če vodi ločeno knjigovodstvo za vsako področje dejavnosti in če priglasil izbran način določanja odbitnega deleža davčnemu organu. Davčni zavezanec lahko začne izračunavati odbitni delež v skladu s tem odstavkom v prvem davčnem obdobju, ki sledi davčnemu obdobju, v katerem je svojo izbiro priglasil davčnemu organu, če je davčni organ prejel prigrasitev vsaj 15 dni pred začetkom novega davčnega obdobja, sicer pa z začetkom naslednjega davčnega obdobja. Davčni zavezanec mora izračunavati odbitni delež v skladu z načinom, ki ga je izbral v skladu s tem odstavkom, najmanj 12 mesecev. Če davčni zavezanec želi ponovno spremeniti izbrani način določanja odbitnega deleža, mora tudi to spremembo prigrasiti davčnemu organu. Davčni zavezanec predloži prigrasitev davčnemu organu v elektronski obliki.

(8) Davčni organ lahko na podlagi prigrasitve iz sedmega odstavka tega člena prepove davčnemu zavezancu uporabo izbranega načina določanja odbitnega deleža, če davčni zavezanec z izbranim načinom ne omogoča izvajanja nadzora nad obračunavanjem in plačevanjem DDV v skladu z zakonom.

80.a člen (pravila za izdajanje računov)

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila po tem zakonu, če se račun nanaša na dobave blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji.

(2) Če dobavitelj nima sedeža oziroma stalne poslovne enote v Sloveniji oziroma če njegova stalna poslovna enota, ki jo ima v Sloveniji ne sodeluje pri dobavi, opravi pa dobavo blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji, osebi, ki mora kot prejemnik v skladu s 76. členom tega zakona plačati DDV, se ne glede na prejšnji

odstavek za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče. Če v primeru iz tega odstavka račun izda prejemnik (samofakturiranje), se uporabi prvi odstavek tega člena.

(3) Če ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji in opravi dobavo blaga in storitev, za katere v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.

88.b člen (popravljanje napak v obračunu DDV)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka predloži popravke napak iz preteklih davčnih obdobij v tekoči obračun DDV.

(2) Davčni zavezanec v primeru popravka napak iz preteklih obdobij v tekočem obračunu, zaradi prenizko obračunanega DDV ali previsokega odbitka DDV, od zneska DDV, ki je predmet popravka, obračuna in plača obresti v višini 3 % letno.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevnu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, v katerem bi moral davčni zavezanec vključiti pravilen znesek DDV, do poteka roka za plačilo DDV po obračunu, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za povečanje davčne obveznosti, oziroma do dneva predložitve obračuna, v katerem je vključen pravilen znesek DDV, če gre za zmanjšanje presežka DDV.

(4) Davčni zavezanec, ki je že predložil obračun DDV, lahko do izteka roka za predložitev tega obračuna že vloženi obračun nadomesti z novim, razen če je po tem obračunu zahteval vračilo DDV. Če vloženi obračun vključuje tudi popravke za pretekla obdobja, se upoštevata drugi in tretji odstavek tega člena.

88.c člen (naknadna predložitev obračuna DDV na podlagi samoprijave)

(1) Davčni zavezanec lahko najpozneje do začetka davčnega inšpekcijskega nadzora oziroma do vročitve odmerne odločbe oziroma do začetka postopka o prekršku oziroma kazenskega postopka naknadno predloži obračun DDV oziroma popravljeni obračun DDV na podlagi samoprijave v primeru zamude roka za vložitev obračuna oziroma če je v obračunu DDV navedel neresnične, nepravilne ali nepopolne podatke.

(2) Davčni zavezanec mora v primeru naknadno predloženega obračuna izkazano obveznost plačati hkrati s predložitvijo obračuna ter od zneska obveznosti obračunati in plačati obresti v višini 3 % letno.

(3) Davčni zavezanec obračuna obresti iz prejšnjega odstavka za obdobje od prvega dne, ki sledi zadnjemu delovnemu dnevnu naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja, za katerega bi moral biti predložen obračun DDV, do dneva predložitve obračuna DDV.

Davčni zavezanec obračuna, predloženega v skladu s tem členom, ne sme nadomestiti z novim.

105. člen

(izbira posebne ureditve)

(1) Ne glede na 103. člen tega zakona, se lahko obdavčljivi preprodajalec odloči, da bo obračunaval DDV od dosežene razlike v ceni tudi od naslednjih transakcij:

- a) dobav umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih uvozi sam;
- b) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo njihovi avtorji ali njihovi pravni nasledniki;
- c) dobav umetniških predmetov, ki mu jih dobavijo drugi davčni zavezanci, ki niso obdavčljivi preprodajalci, če je bila dobava obdavčena po nižji stopnji DDV v skladu z drugim odstavkom 41. člena tega zakona.

(2) Obdavčljivi preprodajalec lahko kadarkoli davčnemu organu predloži prijavo, da bo v primerih iz tega člena, obračunaval DDV po posebni ureditvi. DDV po posebni ureditvi začne obračunavati prvega dne prvega naslednjega meseca po vložitvi prijave. Obdobje obračunavanja DDV po tem členu ne sme biti krajše od dveh koledarskih let. Davčni zavezanec predloži prijavo davčnemu organu v elektronski obliki.

(3) Obdavčljivi preprodajalec obračunava DDV po tem členu od davčne osnove, ki jo določi v skladu s 104. členom tega zakona. Od dobav umetniških predmetov, zbirk oziroma starin, ki jih je obdavčljivi preprodajalec uvozil sam, je nabavna cena, ki se mora upoštevati pri izračunu razlike v ceni, enaka davčni osnovi pri uvozu, določeni v skladu z 38. členom tega zakona, povečani za DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri uvozu.

120. člen (izbira obdavčitve)

(1) Ne glede na 119. člen tega zakona, imajo davčni zavezanci, ki proizvajajo investicijsko zlato ali predelujejo kakršnokoli zlato v investicijsko zlato, pravico, da se odločijo za obdavčitev investicijskega zlata, če ga dobavijo drugemu davčnemu zavezancu.

(2) Pravico, da se odločijo za obdavčitev investicijskega zlata iz točke a) prvega odstavka 118. člena tega zakona imajo tudi davčni zavezanci, ki v okviru svoje dejavnosti običajno dobavljajo zlato drugemu davčnemu zavezancu za industrijske namene.

(3) Če se dobavitelj iz prvega ali drugega odstavka tega člena odloči za obdavčitev, ima pravico do izbire za obdavčitev tudi posrednik za storitve iz druge alineje 119. člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec iz prvega in drugega odstavka tega člena ter posrednik iz druge alineje 119. člena tega zakona lahko uveljavljata pravico do izbire za obdavčitev, če o tem predhodno obvestita davčni organ. Davčni zavezanec predloži obvestilo o izbiri za obdavčitev v elektronski obliki.

(5) Podrobnejša pravila za izvajanje tega člena predpiše minister, pristojen za finance.

123. člen (definicije)

Po ureditvi iz tega podpoglavja imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije,« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote in ki ni kakor koli drugače zavezan k identifikaciji za namene DDV;
- »država članica identifikacije« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi začetek opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu s tem podpoglavjem.

125. člen (prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, ki za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot

davčni zavezanec, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki.

(2) V prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da ni identificiran za namene DDV znotraj Unije. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

(3) Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža znotraj Unije, davčni organ dodeli identifikacijsko številko. O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(4) Davčni organ vodi posebno evidenco davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka iz prejšnjega odstavka.

139. člen **(uporaba drugih predpisov)**

(1) Glede vseh vprašanj postopka, ki niso urejena s tem zakonom, se uporabljajo zakon, ki ureja davčni postopek, oziroma zakon, ki ureja upravni postopek in zakon, ki ureja finančno upravo.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobj v tekočem obračunu in naknadni predložitvi obračuna DDV po poteku predpisanega roka za njegovo predložitev ne upoštevajo določbe zakona, ki ureja davčni postopek, s katerimi so urejeni popravljanje pomanjkljivosti oziroma pomot v davčnem obračunu, popravljanje davčnega obračuna, če je davčna obveznost izkazana previsoko, ter predložitev davčnega obračuna na podlagi samoprijave.

(3) Ne glede na drugi odstavek tega člena se pri popravljanju napak iz preteklih davčnih obdobj iz 137.e člena tega zakona upošteva prvi odstavek tega člena.

V. PREDLOG, DA SE PREDLOG ZAKONA OBRAVNAVA PO NUJNEM OZIROMA SKRAJŠANEM POSTOPKU

V skladu s prvim odstavkom 142. člena Poslovnika Državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13 in 38/17) vlada predlaga državnemu zboru, naj predlog zakona obravnava po skrajšanem postopku, ker gre za manjše spremembe in dopolnitve zakona in manj zahtevne uskladitve zakona s pravom Evropske unije.

Predlog zakona v slovenski pravni red prenaša določbe Direktive Sveta (EU) 2016/1065 z dne 27. junija 2016 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede obravnave kuponov ter del določb Direktive Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo, in sicer v zvezi z obveznostmi glede davka na dodano vrednost pri opravljanju telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, kadar se te storitve opravljajo storitve osebam, ki niso davčne zavezanci, v drugih državah članicah. Določbe obeh direktiv morajo biti prenesene v nacionalno zakonodajo najpozneje do 31. decembra 2018 in se uporabljati od 1. januarja 2019.

VI. PRILOGE

OSNUTEK
(EVA)

PRAVILNIK

o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost

1. člen

V Pravilniku o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06, 52/07, 120/07, 21/08, 123/08, 105/09, 27/10, 104/10, 110/10, 82/11, 106/11, 108/11, 102/12, 54/13, 85/14, 95/14, 39/16, 45/16, 86/16 in 50/17) se v četrtem odstavku 42. člena črta besedilo »po odložnem sistemu«.

Osmi odstavek se črta.

V dosedanjem devetem odstavku, ki postane osmi odstavek, se črta besedilo »v prostem skladišču«.

Dosedanji deseti odstavek postane deveti odstavek.

2. člen

V drugem odstavku 85. člena se za besedo »cono« črtata vejica in besedilo »prosto skladišče« ter za besedo »conah« črtata vejica in beseda »prostih«.

V tretjem odstavku se za besedo »conah« črtata vejica in beseda »prostih« ter za besedo »coni« črta besedilo »ali v prostem skladišču«.

V četrtem odstavku se v prvi alineji črta besedilo »prostega oziroma« ter v tretji alineji črta besedilo »ali predelave pod carinskim nadzorom«.

3. člen

78. člen se črta.

4. člen

V 105. členu se v sedmem odstavku zadnji stavek črta.

Deseti in enajsti odstavek se črtata.

5. člen

167. člen se črta.

6. člen

V 169. členu se prvi in drugi odstavek črtata.

7. člen

Drugi odstavek 171. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Davčni zavezanec iz 123. člena ZDDV-1 mora na prijavi iz prejšnjega odstavka vložiti izjavo o začetku opravljanja obdavčljive dejavnosti znotraj Unije in o tem, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote.«

KONČNA DOLOČBA

8. člen (začetek veljavnosti)

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije, uporabljati pa se začne 1. januarja 2019.